

Scrieri alese – Lucian din Samosata

DIALOGURILE ZEILOR

VII

Hefaistos și Apollon

1. Hefaistos: Apollon, văzut-ai pe copilășul Maiei, pe care ea-l aduse de curând pe lume? Cât e de frumos, cum zâmbește tuturor! Și, încă de pe acum, arată că va fi un binefăcător!

Apollon: Hefaistos, pruncul ăsta un binefăcător? Oare nu e mai hârșit în ticăloșii decât însuși Iapetos⁴?

Hefaistos: Cum ar putea săvârși ticăloșii un plod abia născut?

Apollon: Întrebarea asta pune-i-o lui Poseidon, căruia i-a șterpelit tridentul! Sau întreabă-l pe Ares, căruia, pe nesimțite, i-a scos sabia din teacă. Nu-ți mai spun că pe mine m-a lăsat fără arme, despuindu-mă de arc și de săgeți.

2. Hefaistos: Pruncul ăsta, care de-abia se ține pe picioare și care e încă înfășurat în scutece?

Apollon: Numai să se apropie de tine, Hefaistos, și ai să-ți dai tu seama!

Hefaistos: Păi a stat până mai adineauri pe lângă mine.

Apollon: Ce spui?! Și mai ai încă toate uneltele? Nu ți-a șterpelit nimic?

Hefaistos: Le am pe toate, dragă Apollon.

Apollon: Ia uită-te mai cu băgare de seamă!

Hefaistos: Pe Zeus, nu văd unde ar putea să-mi fie cleștele!

Apollon: Ai să dai tu de el pe undeva, prin scutecele copilului.

Hefaistos: Atât de iute e de mână, de parcă s-ar fi indeletnicit cu furtul încă din burta maică-si!

3. Apollon: Dar l-ai auzit ce bun e de gură și cât de repede și de atrăgător știe vorbi? Ba încă mai vrea să ne fie și slujitor. Chiar ieri l-a provocat pe Eros la trântă și l-a invins. Nu știu cum îi puse piedica, dar, cât ai clipi, l-a și pus la pământ. Apoi, în timp ce primea laudele, a șterpelit brâul Afroditei, care tocmai îl imbrățișa pentru izbândă. Lui Zeus, care hohotea de râs, i-a furat sceptrul. Și până și trăsnetul i l-ar fi furat, dacă n-ar fi fost prea greu, și focul lui prea tare.

Hefaistos: Tare iscusit mai e și pruncul ăsta! Apollon:

Dar să-l vezi ce meșter e în muzică! Hefaistos: Cum

ți-ai putut da seama?

4. Apollon: A găsit – nici eu nu știu pe unde – o broască țestoasă moartă și din carapacea ei și-a făcut pe loc un instrument muzical. De carapace a prins niște brațe, le-a legat printr-o stinghie, a pus un căluș și, cu niște chei, a intins șapte coarde. Apoi a început să cânte, și încă tare gingaș și armonios, scumpe Hefaistos! Iată de ce eu, care de atâta amar de vreme imi dau osteneala să cânt din ceteră, îl pizmuiesc. Maia imi povestea că nici noaptea nu stă locului în cer, ci, fiind de felul lui tare iscoditor, coboară până și în lăcașul lui Hades, ca să mai șterpească și de pe acolo câte ceva. Băiețelul ăsta are și niște aripi, și-a mai născocit și o vargă care face minuni; mulțumită ei, mână sufletele și-i conduce pe morți sub pământ.

Hefaistos: Eu i-am dat-o, ca să se joace cu ea.

Apollon: Iar cleștele ți l-a șterpelit, fără indoială, ca să te răsplătească.

Hefaistos: Bine că-mi aduseși aminte! Mă duc să-l iau îndărăt, dacă – precum spui – am să i-l gădesc în scutece.